

21 septembrie – 27 septembrie

O biserică în care toți slujesc

Textul de memorat: „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.” (Evrei 10:23,24)

Încercând să împlinim Trinitatea creștină, nu ar trebui să subestimăm potențialul bisericii în calitate de comunitate organizată a credincioșilor. Deja am trecut în revistă problemele cu care ne-am putea confrunta în lupta împotriva nedreptății și sărăciei. Dar, lucrând împreună cu alți credincioși din biserică, putem fi o binecuvântare pentru cei din jur.

Ispita este ca, atunci când ne strângem laolaltă ca biserică, să fim prea preocupați de menținerea funcționării ei, uitând că biserica există pentru a sluji lumii în care a pus-o Dumnezeu. Ca membrii ai bisericii nu trebuie să ignorăm suferința și răul care există în jur. Dacă Hristos nu le-a ignorat, nici noi nu ar trebui să le ignorăm. Noi trebuie să fim credincioși mandatului de a predica Evanghelia și, pe lângă predicare, să îi ajutăm pe cei asupriți, flămânzi, goi și neajutorați.

Împreună, ca biserici locale, organizație și instituții, noi suntem trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:12-20). De aceea, ar trebui să pășim pe urmele Lui, să lucrăm ca El și să fim mâinile, picioarele, vocea și inima Lui în lumea de astăzi.

Duminică, 22 septembrie – Agenți ai schimbării

Am văzut în primele capitole din Faptele apostolilor cum primii credincioși creștini au pus bazele unei comunități noi, îngrijind de cei în nevoie dintre ei și, împreună, lucrând pentru cei din afara acestei comunități, ajutând și invitându-i pe oameni să li se alăture în ceea ce făcea Dumnezeu printre ei.

Pe lângă afirmațiile lui Isus că noi trebuie să fim lumina și sarea pământului, Pavel folosește mai multe metafore pentru a reprezenta lucrarea bisericii în lume. Printre altele, el îi descrie pe copiii lui Dumnezeu ca o jertfă (Romani 12:1), trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:12-20), împuterniciți (2 Corinteni 5:18-20) și o mireasmă (2 Corinteni 2:14-16). Fiecare dintre aceste imagini ne vorbește despre rolul de reprezentanți sau agenți ai împărăției lui Dumnezeu chiar și acum, în această lume răvășită de marea luptă.

1. Analizează metaforele de mai sus. Care dintre ele descrie cel mai bine modul în care ai vrea să Îl reprezinți tu pe Dumnezeu și căile Sale în locul în care trăiești și de ce?

Fiecare dintre aceste imagini are asociată o acțiune, nu ca mijloc de a fi acceptați înaintea lui Dumnezeu, ci ca popor deja acceptat de Dumnezeu prin jertfa lui Hristos, oameni care au răspuns iubirii și harului lui Dumnezeu prin faptul că sunt agenți ai Săi în această lume rănită și pierdută.

Dar, deoarece împărăția lui Dumnezeu înseamnă iubirea și harul Său, când acționăm astfel, reflectând către ceilalți dragostea și harul, noi punem în practică legea împărăției veșnice și suntem supuși ai ei chiar acum.

În legea internațională, o ambasadă este considerată parte a țării pe care o reprezintă, deși fizic este situată într-o țară străină, probabil chiar la mare depărtare. Tot așa, prin faptul că adoptăm „căile” împărăției lui Dumnezeu noi vedem licăriri ale realității veșnice chiar aici și acum și, astfel, ne îndreptăm atenția către biruința finală asupra răului și pregustăm bucuria ei chiar acum. Prin aceasta - fiind ambasadori ai lui Hristos, agenți ai Lui - noi putem experimenta realitatea iubirii și a neprihănirii (dreptății) Sale în viața noastră, în biserica noastră și în viețile celor cărora încercăm să le slujim.

Citește 2 Corinteni 2:16. Care este diferența dintre cele două miresme și cum știm noi de care suntem?

Luni, 23 septembrie – Credincioși care slujesc

În profeția biblică, poporul rămășiței este identificat în Apocalipsa 12:17 ca fiind cei „care păesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (vezi și Apocalipsa 14:12). În Scriptură, aceste trăsături descriu poporul lui Dumnezeu în ultimele etape ale istoriei pământului. Dar, tot în Biblie, vedem ce face această rămășiță și, în special, cum le slujesc acești oameni semenilor lor.

2. Ce exemplu vedem la Moise? În ce se aseamănă „rămășița” cu el? Exodul 32:1-14; Apocalipsa 12:17

În mânia Sa față de copiii lui Israel, Dumnezeu a spus că îi va distruge și va împlini făgăduința făcută lui Avraam prin Moise și familia lui (vers. 10).

Dar Moise nu a dorit acest lucru, ci a avut îndrăzneala de a vorbi cu Dumnezeu, sugerând că, dacă El ar acționa cum amenințase că va face, aceasta L-ar pune într-o poziție nefavorabilă (vers. 11-13). Apoi a mers mai departe și s-a oferit ca înlocuitor înaintea lui Dumnezeu.

Moise a avut probleme cu acest popor prin pustie. Oamenii s-au plâns și au murmurat aproape de când au fost eliberați. Și totuși el îi spune Domnului: „Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!” Moise propune să piardă el veșnicia pentru a-i salva. Ce exemplu de mijlocire altruistă pentru cei care nu meritau! Ce simbol frumos al planului de mântuire!

„În timp ce Moise mijlocea pentru Israel, timiditatea sa dispăru, spre a face loc unui interes profund și iubirii pentru aceia pentru care Dumnezeu lucrase prin el. Domnul i-a ascultat cererile și a împlinit rugăciunea lui neegoistă. Dumnezeu îl pusese la încercare pe slujitorul Său; pusese la probă credincioșia și iubirea lui pentru acest popor plin de greșeli și nerecunoștință, iar Moise a suportat cu noblete această încercare. Interesul său pentru poporul Israel nu izvoră dintr-un motiv egoist. Prosperitatea poporului ales al lui Dumnezeu îi era mai scumpă decât onoarea personală, mai scumpă decât privilegiul de a deveni tatăl unei națiuni puternice. Lui Dumnezeu l-a plăcut credincioșia lui, smerenia inimii sale și integritatea sa și i-a încredințat, ca unui păstor credincios, marea însărcinare de a-l duce pe Israel în Țara Făgăduinței.” - Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 319

Ce ne spune acest lucru despre cum ar trebui să ne raportăm noi, pe cât posibil, la cei greșiți din jurul nostru?

Marti, 24 septembrie – Grijă pentru nevoiași și predicarea Evangheliei

Uneori, tindem să insistăm mai mult pe aspectul social al Evangheliei, alteori pe cel al predicării ei. Dar, când înțelegem mai bine fiecare dintre aceste concepte și privim lucrarea lui Isus, diferența dispare și ne dăm seama că predicarea Evangheliei și lucrarea pentru ajutorarea semenilor sunt strâns legate.

Iată o afirmație cunoscută făcută de Ellen G. White: „Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El Și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»

Celor săraci trebuie să li se ușureze povara, cei bolnavi să fie îngrijiți, cei întristați și cei care au pierdut pe cineva drag să fie mângâiați, cei neștiutori să fie instruiți și cei lipsiți de experiență, sfătuiți. Trebuie să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură.” - *Divina vindecare*, p. 143

Ajutorarea celor nevoiași și predicarea Evangheliei se întrepătrund nu doar în lucrarea lui Isus, ci și în misiunea încredințată ucenicilor: „Și, pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără

Studiu Biblic, Trim. III, 2019 – Slujirea celor în nevoie

plată să dați” (Matei 10:7,8). Deci una dintre cele mai bune metode de a le duce oamenilor Evanghelia este să slujim nevoilor lor.

3. Ce spun Petru și Pavel despre puterea mărturisitoare a faptelor bune făcute de poporul lui Dumnezeu? 1 Petru 2:12; Filipeni 2:15

Evanghelizarea nu are sens dacă nu există iubire pentru oameni. Versete precum 1 Ioan 3:16-18 și Iacov 2:16 scot în evidență contradicția care apare când Evanghelia este doar predicată, nu și trăită.

Atât evanghelizarea, cât și dorința de a face bine izvorăsc din recunoașterea iubirii lui Dumnezeu pentru oamenii pierduți, stricați și răniți - o iubire care va fi și în inima noastră când ne apropiem de El. Noi nu alegem o acțiune în detrimentul celeilalte, ci lucrăm împreună cu Dumnezeu slujindu-le oamenilor, îngrijind de nevoile lor reale și folosind orice resursă pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu.

Totuși cum ne putem asigura că atunci când facem fapte bune pentru ceilalți nu neglijăm predicarea Vestii Bune a mântuirii?

Miercuri, 25 septembrie – Harul în biserică

La începutul cărții lui Iov, Dumnezeu arată spre acest om și spre credințioșia lui ca o demonstrație a faptului că El nu cere lucruri imposibile, ci Se îngrijește de omenirea căzută (Iov 1:8). Este remarcabil faptul că Dumnezeu permite ca reputația Lui să depindă de modul în care poporul Său își trăiește viața pe pământ. Dar Pavel a extins ideea încrederii pe care o are Dumnezeu în „sfinții” Săi și la biserică: „... pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3:10).

4. Ce crezi că se include în ideea că biserica este „casa lui Dumnezeu”? Cum ar trebui să influențeze aceasta activitatea bisericii? Efeseni 2:19

Într-o comunitate sau organizație, modul în care sunt tratați membrii reflectă valorile ei fundamentale. Fiind casa lui Dumnezeu, trupul lui Hristos și comunitatea Duhului, biserica trebuie să se ridice la nivelul înaltei sale chemări și să trăiască în conformitate cu ea: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților” (1 Corinteni 14:33).

Valori ca dreptatea, mila și iubirea - demonstrate în dreptatea, mila și iubirea lui Dumnezeu - ar trebui să guverneze tot ce se întâmplă în biserică. De la biserică locală și până la organizația mondială a bisericii, aceste principii ar trebui să îi călăuzească pe conducători în modul de conducere, de luare a deciziilor și de îngrijire a „celor mai neînsemnați” din cadrul bisericii. Acestea ar trebui să fie norma și în modul în care ne rezolvăm disputele care apar din când în când între membrii bisericii. Dacă nu îi putem trata pe ai noștri corect și demn, cum am putea face acest lucru cu ceilalți?

Atunci când angajează oameni, organizația bisericii ar trebui să fie generoasă, punând preț pe valoarea omului mai presus de orice alt lucru și luptând împotriva unui tratament incorect al membrilor. Bisericile ar trebui să fie un adăpost în care toți membrii bisericii fac tot ce pot pentru a-i proteja pe cei vulnerabili. După cum am văzut în biserică primară, membrii bisericii ar trebui să fie pregătiți în mod special să le ofere sprijin celor care suferă sau sunt în nevoie din „familia” bisericii.

Isus ne-a dat porunca de a ne iubi unii pe alții, spunând că, astfel, nu doar biserica va fi transformată, ci ea va demonstra realitatea credinței înaintea celor care o privesc (Ioan 13:34,35).

Joi, 26 septembrie – Încurajare reciprocă la slujire

Chiar având cele mai bune motive și intenții și crezând că suntem de partea lui Dumnezeu și a binelui, a lucra pentru Dumnezeu poate fi dificil și descurajator. Tristețea și durerea din lumea noastră sunt reale. Acesta este unul dintre motivele pentru care avem nevoie de biserică. Isus și ucenicii Săi reflectă cel mai bine acest model de comunitate. Rareori îi trimitea singuri si, chiar și atunci când se întâmpla așa, după

Studiu Biblic, Trim. III, 2019 – Slujirea celor în nevoie

scurtă vreme se întâlneau din nou pentru a-si împărtăși experiențele și pentru a-si reînnoi curajul și energia.

5. Versetul 25 este cel mai cunoscut din pasajul următor. Ce aduc în plus versetele anterioare în înțelegerea lui? Cum putem practic să ne încurajăm unii pe alții „la dragoste și la fapte bune”? Evrei 10:23-25

În aproape orice misiune, cauză sau proiect, se poate realiza mult mai mult dacă se lucrează în grup, și nu individual. Acest lucru ne amintește că biserica este trupul lui Hristos (Romani 12:3-6) în care toți avem roluri diferite, dar complementare. Când fiecare face tot ce poate mai bine, dar în așa fel încât să ne completăm unii pe alții, putem avea încredere că, prin credință, viața și lucrarea noastră vor avea rezultate pentru veșnicie.

Deși rezultatele sunt importante când încercăm să facem ce este bine - rezultate privind oamenii și viețile lor - uneori trebuie să ne încredem în Dumnezeu pentru rezultate. Adesea, când lucrăm pentru a ușura sărăcia, pentru a-i proteja pe cei vulnerabili, pentru a-i elibera pe cei asupriți și pentru a vorbi în numele celor care nu mai au cuvânt, observăm un progres nesemnificativ. Dar avem speranța că noi lucrăm într-o cauză mult mai măreață și cu siguranță biruitoare: „Să nu obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință” (Galateni 6:9,10; Evrei 13:16).

Tocmai de aceea suntem chemați să ne încurajăm - literalmente, să ne inspirăm - unii pe alții. A trăi cu credincioșie este o bucurie, dar este greu. Dumnezeu dreptății și biserica în care se aplică această dreptate (Mica 6:8) constituie cel mai mare ajutor pentru noi și la aceasta îi invităm și pe alții să ia parte.

Cunoști pe cineva care lucrează sistematic pentru a alina suferința celorlalți? Cum ai putea încuraja acea persoană sau acel grup în lucrarea pe care o face?

Vineri, 27 septembrie – Un gând de încheiere

„Lucrarea pe care au făcut-o ucenicii trebuie s-o facem și noi. Fiecare creștin trebuie să fie un misionar. ... Avem datoria de a-i hrăni pe cei înfometați, de a-i îmbrăca pe cei goi și de a-i mângâia pe cei suferinzi și năpăstuiți. Avem datoria de a le sluji celor disperați și de a le insufla speranță celor deznădăjduiți.

Iubirea lui Hristos, manifestată în slujire dezinteresată, va fi mult mai eficientă în îndreptarea răufăcătorului decât sabia sau Curtea de Justiție. Acestea sunt necesare pentru a băga groaza în călcătorul legii, însă misionarul iubitor poate face mai mult. Adesea, inima care se împietrește sub asprimea reproșurilor se va topi la căldura iubirii lui Hristos.” - Ellen G. White, *Divina vindecare*, pp. 104-106

Rezumat: Fiind creștini, suntem chemați să slujim nevoilor semenilor, în special celor în suferință, răniți și asupriți. Deși fiecare avem responsabilitățile noastre în acest domeniu, ca biserică dedicată slujirii semenilor, noi putem fi mult mai eficienți dacă lucrăm împreună ca familie a bisericii.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, capitolul „Un martor credincios”; *Lucrarea de binefacere*, capitolul „Bunătatea - cheia spre inimi”.

BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE – STUDIU LA RÂND

Biblia: 2 Regi 24 - 1 Cronici 5

1. De ce a vrut Domnul să-l lepede pe Iuda?
2. Ce împărat al lui Iuda a mâncat până la sfârșitul vieții lui la masa împăratului Babilonului?
3. Despre cine se spune că Domnul i-a dat ce ceruse?
4. Cui i-a fost dat un drept de întâi născut, dar n-a fost scris în spițele de neam ca întâi născut?

Evangelizare, subcapitolul „Evangelizarea, o lucrare plină de demnitate”

5. Din ce cauză nu s-a ajuns la oamenii din clasele sociale înalte?